

อุปาทานฉันมีมาก หรือเวลายังมาไม่ถึง

คิดในใจ เอ...จะกล่าวดีหรือไม่ดี ปล่อยให้พวกสุนัข 2 - 3 ตัวที่นั่งรายล้อม หลวงพ่อออกไปก่อนเถอะ สักพักแล้วค่อยเข้าไปจะดีกว่า

ปล้นก็ได้ยินเสียงแว่วมาว่า เอ้า...หากใจเป็นพระ กราบก็จะถูกพระ หากใจเป็นหมา กราบก็จะถูกหมา.. เราหรือก็เลยรีบเข้าไปกราบด้วยความนอบน้อม ณ วินาทีนั้นทันที

ขอกราบนอบน้อมนมัสการครับหลวงพ่อ เก้าอี้กระผมมากราบขอเรียนรู้ธรรมะ ด้วยนะขอรับ กราบฝากตัวเป็นศิษย์ แล้วแต่หลวงพ่อกจะกรุณาอนุเคราะห์ให้ตามที่เห็นสมควรเถอะขอรับ

มาจากในเมืองใช่ไหม ?

ขอรับกระผม

เรียนอะไรมาบ้าง ?

นักธรรม - บาลี - และเรียนรู้ฝ่ายโลกมาบ้างนะขอรับ

เรียนมาก รู้มาก หนักมาก... จุดประสงค์ของการเรียนรู้คืออะไร ? ที่ผ่านมามาขอรับ เข้าใจบ้างไหม ?

คงพอรู้ แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะถูกต้องขอรับ คือเรียนเพื่อรู้วิถีทางดำเนินชีวิต โดยอยู่ภายใต้กรอบหลักคิดที่ว่า ชีวิตนี้ต้องก้าวไปเพราะปัจจัยสี่ เมื่อมีความพร้อมด้านปัจจัยสี่ ชีวิตนี้ก็คงดำเนินไปได้อย่างสะดวก ผลหรือเป้าหมายของการเรียนรู้หรือการศึกษาก็คงต้องเป็นความสุขกระมังขอรับ

แล้วการศึกษาที่ผ่านมาส่งผลให้เรามีความสุขได้หรือยัง ?

อันนี้คิดว่ายังนะขอรับ คือเข้าใจว่าที่ผ่านมามีกำลังเป็นการแสวงหาเครื่องมือดำเนินชีวิตเท่านั้น

แล้วเครื่องมือที่ได้มาหรือที่มีอยู่นี้เพียงพอหรือยัง มันสร้างความมั่นใจให้กับการดำเนินชีวิตนี้ได้แล้วหรือ ?

เก้าอี้กระผมเข้าใจว่า อันนั้นเป็นแค่เพียงหลักสูตร แต่การดำเนินชีวิตคงต้องคิดไปที่ลักษณะ งามากกว่า เพราะบทเรียนชีวิตในแต่ละวันมันไม่เหมือนเดิม, คือหลักสูตร

การเรียนรู้ที่ผ่านมาน่าจะเรียกว่า “หลักสูตรการทำมหากิน” ไม่ใช่หลักการดำเนินชีวิต แต่ถ้ากระผมมองว่าชีวิตไม่ได้หมายความว่าเฉพาะการดำรงอยู่ของกายกับจิตเท่านั้น

แล้วเธอคิดว่าชีวิตนี้มันคืออะไร ?

ชีวิตคือความเป็นอยู่, การดำรงอยู่ของกายกับจิตแบบไม่มีทุกข์ขอรับ คือมันต้องไม่มีทุกข์ ต้องเป็นชีวิตที่อยู่เหนือทุกข์หรือพ้นทุกข์นะขอรับ

ไปจำมาจากไหน ?

เคยอ่าน เคยศึกษามาบ้าง แล้วก็อาศัยการคิดไตร่ตรองดู คิดว่าน่าจะใช่ตามที่บอกไว้ในตำรา คือเห็นด้วยและยอมรับว่าใช่เลยแหละ

แล้วความทุกข์ของชีวิตนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ?

น่าจะเป็นเพราะเราไม่มีปัญญาเห็นแจ้ง รู้จริง ตามที่มันเป็นจริง จึงไม่อาจคลายความยึดมั่นถือมั่นลงได้นะขอรับ

ปัญญาได้มาจากไหน ?

อันนี้ถ้ากระผมคิดว่าตัวเองยังไม่มีนะขอรับ เพราะความยึดมั่นถือมั่นยังเต็มอยู่ในใจตลอดเวลา

ชอบแบบตรง ๆ หรือค่อยเป็นค่อยไป ?

สุดแท้แล้วแต่พ่อแม่ครูบาอาจารย์จะกรุณาอนุเคราะห์ขอรับ

ไปกราบส้วมสักสิบครั้งแล้วค่อยมาเรียนนะ โนน ส้วมอยู่หน้ากระต๊อบโนน

เราหรือก็ถึงเลใจอยู่พักหนึ่ง มองตามปากที่ท่านบู้ให้ ก่อนจะตอบท่านไปว่า

“กระผมมีธุระต้องกลับไปทำ ขอกราบนมัสการลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนนะขอรับ วันหลังจะมาใหม่ วันนี้มีธุระสำคัญมากจริงๆขอรับ”

ที่พูดว่า ชอบตรงๆคงไม่ใช่ เธอคงต้องไปค้นหาชีวิตรอบโลกก่อนเถอะ, ไปหาชีวิตในตำราแล้วค่อยมาหาที่ใจ, สละทิ้งจากความยึดถือ สะบัดมือจากอวิชา...เวลาเธอยังมาไม่ถึงจริงๆ.